

„Ma usun, et Teie warandus Teie ülewel
loosikambriis paremine hoitud oleks, kui siin“,
ütles kindral, ja kui ohwitser praegu wäri-
sejat Gleurnyt sinna tõi, tegi ta kõigile awali-
kus, et seesamma kelm on temale seda sala-
dust teatanud, ja andis ohwitseridele käsku,
selesamma kasti peal, lubatud saja luidori
asemel temale sada kapihoopi anda.

Mõisaomanik ja tema abikaasa palusid auu-
fat sõjameest teda nuhtlemata jätta, aga ta
ei lubanud seda mitte.

Kinult neid mõlemaid lubati aias wälja-
minna, aga teendrid, niihästi naeste-
meeſterahwas, pidid sinna jääma ja otsuse
täitmist pealtwaatama.

„See a l w inimene“, ütles kindral wāga tõsiselt, „peab ühe mālēstuse tānase pāewa peale saama ja lāstis soldatisi oma kohut tāita, mis ka wiibimata sūndis.“

Siiš wiidi wilets āraandja āra ja nūid
ištutaš kīndral tdešte tamme sinna, miš ehē

weel tãna pãew, kui auusameele ja õiguse-
armastuse tunniõtaja seal lossi aias õitseb.

Tema on seda õelnud.

Ühe paraadi peal, mis Prantsuse keiser Napoleon I. pidaš, lāks tema hobune piredaš, warused lāksid kāest lahti ja hobune pištiš tuhatnelja jookšma. Keiser oli surma hādaš. Üks soldat panni oma elu māngi peale, kargas hobuse ette ja pidaš teda finni.

„Ma tänan sind pealil! ütles Napoleon oma peastja wastu, kes auupaflikult warused keisri kätte oli annud.

„Miksugusest rügementist, majesteet?“ küsis mees. — Ta ei küsinud mitte, kas see ka tõsi on; Napoleon oli seda temale öelnud ja tema uskus selle sõna. Temal ei olnud mitte pealiku univormi ega pealiku mõõka, aga tal oli keisri sõna. Ta keiser oli nenda rõõmus mehe tingimata usu üle, et ta